

Vänsterpress om USA

– början av oktober 2020

Det amerikanska presidentvalet närmar sig. Och inför detta ökar den politiska temperaturen i USA, där också tre debatter mellan Trump och Biden förannonserats. Den första hölls 30 september och utvecklades till något som snarast liknar ett hundslagsmål. Den osakliga och osmakliga debatten blev fullständigt kaotisk, där i synnerhet Trump betedde sig som en omogen barnunge som inte kunde hålla truten när Biden yttrade sig, utan ständigt måste avbryta och tala i munnen på sin motståndare. Och Biden försökte svara med samma mynt.

Speciellt mycket klokare över vad de två kontrahenterna stod för sakpolitiskt blev man följaktligen inte, förutom att Trump än en gång visade att han inte ens vill *framstå* som demokratisk, utan att han trivs i rollen som en enväldshärskare som kan göra som han själv vill och kan strunta i alla uttalade och outtalade normer om hur man bör bete sig civiliserat i en debatt.

Det är därför inte särskilt förvånande att det nu rests krav på att man nog måste göra om reglerna för att de kommande debatterna ska bli lite mer ordnade. Tex har det föreslagits att man skall kunna stänga av mikrofonen för den som inte har ordet.

OBS: Artikeln om Trumps skatteaffärer nedan är från den amerikanska tidskriften *Jacobin* och har inte publicerats på svenska tidigare.

Se även: [Vänsterpress om USA – augusti 2020](#), [Inför presidentvalet i USA – republikaner vänder Trump ryggen](#) och [Vänsterpress om skogsbränderna i USA – september 2020](#)

Martin Fahlgren 2/10 2020

Innehåll

eFOLKET	1
<i>Kommer Trump att försöka köra över valresultatet, om han förlorar?</i>	1
<i>Tankar utifrån ett oplanerat nattligt TV-tittande?</i>	2
Internationalen	4
<i>USA i skärningspunkten efter Ginsburg</i>	4
<i>Trump – dålig affärsman eller en skattesmitare?</i>	6
Jacobin magazine	8
<i>Vårt skattesystem tillåter och uppmuntrar massiva stölder som de Trump utfört</i>	8
Revolution	9
<i>USA: Därför väljer marxister inte det "mindre onda"</i>	9

eFOLKET

Kommer Trump att försöka köra över valresultatet, om han förlorar?

Jakob Pettersson

eFOLKET 30/9 2020

USA:s president Donald J. Trump signalerar att han inte kommer understödja ett fredligt maktskifte. När han blev tillfrågad på en presskonferens om han är redo att ge upp makten så säger han som följer:

– Ta bort förtidsrösterna och du kommer ha en väldigt fredlig [Trump avbryter mitt i meningen] – det kommer inte bli något maktskifte, ärligt talat. Det kommer bli en fortsättning.

Trump har spenderat mycket tid på att demonisera förtidsröstande och poströstande. Hans team har jobbat hårt för att utmåla dem som opålitliga. De menar att de enkelt kan användas för att dubbel-rösta, rösta för människor som är avlidna och odokumenterade invandrare att olagligt rösta. Attacken mot denna sortens röstande är motiverad av två viktiga aspekter, dels att Demokrater statistiskt sett oftare röstar i förtid, och dels att hot om valfusk i sig minskar röstdeltagande.

Trump's team har undersökt och är förberedda på att kämpa mot en eventuell Biden-vinst ända fram till invigningsdagen. Det som gör situationen ännu mer hettad är de olika proteströrelserna och höger våldet som fortfarande pågår. USA har haft en stark höger vriden milis-rörelse sedan åtminstone 90-talet, och Trump har välkomnat dess stöd. En video där polisens samröre med den så kallade "MAGA-milisen" när protester bröt ut i Louisville är talande i detta fallet. Dessutom har individuell terrorism blivit statligt sanktionerat i samband med att 19-åringen Kyle Ribbentrop dödat 2 demonstranter i Kenosha.

Det finns en oförneklig tendens att överdriva Trumps hotbild i vissa fall, men det är omöjligt att inte ta hotet på allvar. Med Trumps ledarstil, det öppna stödet för politiskt våld och det uttalade hotet mot demokratin, så kan vi i värsta fall ha en massaker på händerna.

Demokraterna har aldrig historiskt kämpat för att stoppa valfusk. De har vid ett flertal tillfällen låtit Republikaner ta makten under suspekta omständigheter. På Demokraternas kommentarer verkar det vara samma visa denna gång. Talaren Nancy Pelosi sa att de inte skulle ta lagliga åtgärder emot Trump, som är möjligt eftersom de indikerar röst-fiffel. Istället uppmanar hon människor att "rösta" och hoppas på det bästa. Presidentkandidaten Biden sa uppgivet:

– Jag vet inte vad jag ska säga.

Personligen ser jag en väldigt smal möjlighet att Biden överväldigande vinner valet på ett sätt som förhindrar allt tvivel. Även om så är fallet, så är hotbilden kvar. Trump har möjliggjort en våldsam höger radikaliserings bland sin bas, som har investerat hela sin existens i personen Trump. Det ser vi tydligast i konspirationen QAnon, som menar att Trump är en hjälte som ska rädda världen från en kabal av satanistiska pedofiler. Oavsett skalan på upplöppen och våldsdåden, har jag svårt att se att dessa radikaler kommer lägga ner sina vapen om Biden blir President.

Tankar utifrån ett oplanerat nattligt TV-tittande?

Peter Widén

eFOLKET 1/10 2020



Skärmbild från: patheos.com (flickr/donkeyhotey). Joe Biden, Donald Trump.

Undertecknad hade beslutat sej för att inte se direktsändningen av debatten mellan president Trump och hans utmanare Joe Biden. Den gick ju klockan tre på natten svensk tid. Men jag råkade vakna strax innan den skulle ta sin början så "so what". Jag bänkade mej därför i vardagsrummet.

Biden hade knappt börjat in inledning förrän Donald Trump lade sin gälla röst som en filt över alltihop. Och så pågick det i en och en halv timme. Katty Kay från BBC konstaterade efteråt att hennes barn redan i förskolan uppförde sej bättre i ett meningsutbyte.

Det handlade om en president hämtad från näringslivet där han i sin egen koncern kan bete sej hur som helst utan att någon törs säga till. Moderatoren i kvällens debatt kom från den högerinriktade TV-kanalen Fox News och han lyckades definitivt inte med sitt jobb.

Trump's målsättning var helt klart att få Biden att tappa tråden och helst också fattningen.

Han lyckades dock inte med det. Däremot lyckades han med att förhindra tittarna att få något vettigt ur kvällens debatt.

Jag tror att många som såg debatten kunde hålla med Katty Kate när hon på allvar ifrågasatte om man skulle köra de återstående debatterna. Själv kunde hon inte ens få ihop några vettiga anteckningar från den kaotiska debatten berättade hon.

Dock kunde man konstatera några häpnadsväckande uttalanden från Donald Trump. Men låt oss först faktiskt granska Joe Biden. Vi kan konstatera att han klarade sej från Trumps försök att få honom ur balans. Även om han sa "Håll käften" vid ett tillfälle. Vilket fick min sympati. Politiskt fick dock alla vänsterinriktade som haft förhoppningar om att Bidens flirt med Sanders anhängare skulle ha någon substans en dos tillnyktringsmedel. Biden deklarerade att han inte stödde "New Green Deal", det miljöprogram som progressiva krafter jobbat fram. Han tog också avstånd från Sanders sjukförsäkringsplan. Biden strök under att "han nu var Demokratiska Partiet".

Så till Trump. På frågan om utsläppens påverkan på klimatet började han att svamla om att hans politik var för ren luft och rent vatten och att den fungerat "Great". När han fick frågan för tredje gången svarade han att utsläppen kanske var en del av uppvärmningens orsaker. Skogsbränderna i Kalifornien berodde dock inte på klimatförändringar enligt Trump utan på att man inte krattar löv och torra pinnar i skogarna.

Han vägrade att avstå från de beväpnade högerextremistiska miliser som idag attackerar Black Lives Matter-aktivister och vänsterdemonstranter. Han uppmanade medlemmarna i en av dem, "Proud Boys", att vara på sin vakt. "Några måste ju ta hand om Antifa och vänsterradikalerna" menade Trump.

Han uppmanade också dessa högergrupper att gå in i vallokaler och kontrollera röstningsprocedurerna. Vad skulle vi säga om en europeisk ledare uppmanade väpnade anhängare att gå in i vallokaler? Skulle vi inte kalla det diktaturfasoner? Inte ens Lukasjenko har vågat sej på det. Vi väntar på vad svenska medier ska dra för slutsatser.

Den som såg debatten kan också konstatera att Trump förbereder alternativet att inte erkänna valresultatet. Han återupprepade sitt ur luften tagna påstående att poströstning innebär att ett massivt valfusk (riktat mot honom) förbereds. Han var inne på konspirationer bland brev-bärare. Och bland rösträknare. Tanken på tungt beväpnade "Proud Boys" som går in i vallokaler och kräver att få kontrollera röstande och valfunktionärer är skrämmande. Men det är vad Trump föreslår!

Gång på gång upprepade Trump under kvällen att inga delar av ordningsmakten uttalat sitt stöd för Biden (hur nu ett sådant uttalat stöd skulle presenteras) som ett förtäckt hot.

Hur kan då detta ske i "den stora demokratin USA"? Faktum är att Trumps agerande vilar på tunga traditioner i landet. Efter inbördeskriget som resulterade i slaverna frigivning 1865, kom radikala regeringar vilande på de frigivna slavernas och progressiva vitas röster till makten i de gamla slavstaterna. Men i slutet av 1870-talet hade de alla störtats av rasistiska högerkrafter som använde de metoder Trump hotar med idag. Vita miliser som skrämde bort väljare och omfattande våld mot svarta och vänsterkrafter. Så berövades till slut de svarta i södern möjlighet att rösta och alla andra demokratiska rättigheter. När man nu ser dessa högermiliser på gatorna i USA så är det en kuslig påminnelse om att detta är den verkliga traditionen i landet.

Högsta domstolen kom också upp under debatten. Högsta domstolen presenteras ofta som en garant för att konstitutionen alltid följs så att tillfälliga politiska majoriteter inte ska kunna ställa grundlagarna åt sidan. Konstitutionen framställs som en närmast religiös institution. Men varför då detta problem med vilka domare som sitter där om det handlar om att försvara en konstitution som alla är överens om? Svaret är ju att konstitutionen tolkas olika utifrån vilken politik domaren står för. Nu vill Trump tillsätta en rejält konservativ domare, 48 år gammal, som sitter på livstid. För att garantera en rejäl högerpolitik från högsta domstolen. Nio domare med konservativ majoritet på sex. En tanke Trump har är att om han lider nederlag kan han vägra erkänna sej besegrad och låta högsta domstolen få avgöra. Med konservativa domare som har Trump att tacka för sitt lukrativa jobb.

Demokraterna menar att Trump nu gör fel som snabbt vill fylla den tomma plats i domstolen som nu uppstått genom Ruth Bader Ginsburgs död. När Obama strax före att han skulle ställa upp för omval ville tillsätta en domare protesterade republikanerna och menade att han måste vänta på folkets val av president. Obama rättade in sej. Men nu vill inte republikanerna vänta. Frestelsen att ha 6 av 9 domare i Högsta Domstolen är för stark.

Demokrater och liberaler (liksom svensk media) öser idag beröm över den nyss avlidna Ginsburg. Men bör vi inte istället ifrågasätta denna institution? En domstol med livstidsvalda ledamöter som är i realiteten politiskt utvalda. Som kan förhindra kongressbeslut. Som

faktiskt fyller samma funktion som de i Iran existerande Vaktarrådet och Expertrådet som kan annullera parlaments- och presidentbeslut.

Den högsta Domstolen liksom presidentens vetorätt mot beslut i representanthuset i USA tillkom på 1700-talet för att garantera att ingen av fraktionerna inom de besuttna klasserna (manufakturägare och handelsmän i norr och slavägande plantageägare i syd) skulle kunna köra över varandra. Det handlar om att skapa balans inom den härskande klassen. Kan det vara dags att se över hela detta i grunden antifolkliga arrangemang istället för att skriva hyllningsartiklar till en av dessa domare, i det här fallet Ginsburg.

Internationalen

USA i skärningspunkten efter Ginsburg

Emma Lundström

Internationalen 25/8 2020



Foto: Steve Petteway, public domain

Förra veckan hände något som skakade USA. Då somnade Ruth Bader Ginsburg in för gott. Amerikanska medier – liksom även svenska – fylldes snabbt av spaltmeter efter spaltmeter av hyllningar. Hennes liv och värv höjdes till skyarna. Inte minst detta att hon i sin roll som domare i USA:s Högsta domstol, bromsat den nykonservativa vågen under de senaste tre decennierna. Men bland USA:s vänsterröster har hyllningarna inte varit helt oreserverade.

När Ruth Bader Ginsburg tillträdde platsen som domare i USA:s Högsta domstol, 1993, var det som en av två kvinnor. I början sågs hon som en skapare av konsensus, men med tiden kom hon att räknas till domstolens liberala flygel. Inte för att hon själv blev mera liberal, utan för att domstolen blev mer högervriden.

Om hennes uppväxt i Brooklyn, hennes äktenskap och juridikstudier som ung mor, går det att läsa på många håll just nu. Liksom om den avgörande roll hon spelat för att inte domen i det

klassiska rättsfallet Roe mot Wade upphävt – en dom som, 1973, slog fast att rätten till abort ingår i rätten till ett privatliv.

Nu är oron stor inför vad som kommer att hända med Högsta domstolen – och i förlängningen med USA – när Trumps anhang tillsätter en efterträdare.

En som har reflekterat över sakernas tillstånd är Sam Moyn, juridikprofessor vid Yale. I en intervju i Jacobin funderar han kring Ginsburgs eftermäle och vilken strategi den amerikanska vänstern bör använda i den politiska strid som tillsättningen av en ersättare innebär.

Moyn är mån om att framhålla att Ginsburg har varit viktig i flera juridiska strider mot den politiska högern. Han nämner, som exempel, rättsfall om förbättrad sjukvårdsförsäkring och om försök till inskränkningar av rösträtten. Dessutom understryker han att Ginsburg, till skillnad från flera andra liberala domare i Högsta domstolen, inte har gett sig in i kompromisser med de konservativa.

Samtidigt påpekar han att de liberala domare som de senaste decennierna suttit i Högsta domstolen, befinner sig till höger om de domare som utgjorde majoriteten av domstolen under åren efter Franklin Delano Roosevelts presidentperiod, både politiskt och juridiskt. Han menar att det är den mest företagsvänliga Högsta domstolen USA har haft under de senaste hundra åren.

Liksom bland många andra vänsterröster i USA är Sam Moyns främsta kritik mot Ginsburg att hon höll sig kvar på sin plats alldeles för länge. Om hon självmant hade avgått under de åtta år som Barack Obama var president, hade han fått utse hennes efterträdare. Nu blir det istället Donald Trump. Sin vana trogen agerar han hejdlöst snabbt och deklarerade omedelbart att han kommer att göra det redan i slutet av denna vecka.

Att Trump får möjligheten att ersätta en av de mer liberala domarna i Högsta domstolen med en domare i hans egen smak, kommer att få betydande konsekvenser inte minst vad gäller de juridiska landvinningar som den feministiska och antirasistiska rörelsen i USA har uppnått. ”Utan tvekan så kommer positiv särbehandling, som troligtvis ändå var dött, att försvinna. Och aborträtten kommer inte att klara sig länge”, konstaterar Sam Moyn och fortsätter: ”I slutändan är det högern som bär skulden till att det blir en reaktionär domstol, men hon gav dem en enorm möjlighet att förflytta institutionen än mer till den mörka sida.”

Historiskt har det ansetts vara opassande för en sittande president att nominera en kandidat till Högsta domstolen nära inpå ett val. Men Trump är som vanligt undantaget som bekräftar alla tidigare regler. Sam Moyn tror snarare att nomineringen ger Trump en möjlighet att öka sitt väljarstöd ännu mer. Han kan mobilisera högerkristna väljare genom att basunera ut att Högsta domstolens framtid står på spel.

Den liberala journalisten Anne Applebaum är i The Atlantic inne på liknade resonemang om striden kring Ruth Bader Ginsburgs efterträdare. Hon varnar demokrater för att fokusera på Högsta domstolen eftersom det skulle placera väljarna på två fronter i USA:s pågående version av kulturkriget: ”Amerikaner som definierar sig själva som ”Pro-life” eller som socialt konservativa kan tänka sig att rösta på Joe Biden om valet handlar om haveriet i att hantera pandemin. Om valet handlar om konservativa domare kontra liberala domare, då kommer de fortsätta att rösta på Republikanerna.”

Anne Applebaum menar att så väl politiker som aktivister, som vill få bort Trump, bör koncentrera sig på konkreta saker i människors vardag: varför deras barn inte får gå i skolan, varför deras arbetsplats är stängd, varför deras sjukvårdsförsäkring inte räcker till, varför 200 000 människor dött i pandemin och hur valet av president har betydelse för allt detta. Sam Moyns förhoppning är att Ruth Bader Ginsburgs bortgång och följderna av den, ska få amerikanerna att ifrågasätta varför Högsta domstolen har fått så stor makt: ”Det historiska vänsterprojektet, som några av oss försökt återuppliva, var alltid att minska domstolens makt.

Socialister under det tidiga 1900-talet tog avstånd från domstolen på grund av dess försvar av laissez-faire-kapitalismen.”

För dåtidens socialister handlade det om att minska eller till och med ta bort Högsta domstolens rätt att ogiltigförklara demokratiskt fattade beslut och lagar. Om Donald Trump och Mitch McConnell, republikanernas gruppleadare i senaten, i blir framgångsrika i att tillsätta en ny domare, hoppas Sam Moyn att det kan leda till ett nytänkande i den amerikanska vänstern när det gäller synen på Högsta domstolen och dess roll. Han avfärdar tanken på att den överhuvudtaget skulle utgöra en progressiv kraft: ”I själva verket har den varit en reaktionär institution under merparten av dess historia.”

För Sam Moyn har Ruth Bader Ginsburgs död satt fingret på ett grundläggande problem i den amerikanska demokratin: ”Den grundläggande lärdomen är hur bisarrt det är för en demokrati att många av de mest dramatiska politiska ögonblicken handlar om sammansättningen av ett sorts äldreråd. Det är en förolämpning mot idén att vi styr oss själva, att vi istället strider om vilka som ska göra det åt oss i konstitutionens namn eller genom att uttolka gamla lagar.” Att på allvar ifrågasätta Högsta domstolens roll i USA handlar för Moyn om att göra landet mer demokratiskt.

Även Ruth Bader Ginsburg såg faran med att överlåta politiska beslut till rättsväsendet. Hon antydde till och med att det hade varit ett misstag att låta aborträtten säkras av Högsta domstolen. Domslutet i Roe mot Wade 1973 demobiliserade den feministiska rörelsen och var startskottet för de konservativas motattack. Ur detta perspektiv handlar en motattack för USA:s vänster om att ta striden från rättssalarna ut på gatorna.

Trump – dålig affärsman eller en skattesmitare?

Emma Lundström

Internationalen 2/10 2020

En oerhört framgångsrik entreprenör och affärsman. Det var det genomgående budskapet från Donald Trump och hans kampanj under presidentvalet 2016. Trump hävdade att hans stora rikedomar innebar att han, till skillnad från andra politiker, inte skulle låta sig korrumpas. Att han skulle ”dika ut träsket” som Washington utgjorde. Trump lovade också att göra USA lika ekonomiskt starkt som hans eget affärsimperium. En pågående granskning, utförd av tidningen New York Times, väcker dock frågan om detta imperium bara är ett luftslott.

Donald Trump har vid upprepade tillfällen skrutit om sina inlämnade deklarationer till USA:s skattemyndighet, IRS. Han har också beskrivit de inkomster han har redovisat som ”mycket stora” och ”vackra”. Dock har han hela tiden vägrat att offentliggöra dem.

När presidenten har kritiserats för detta hemlighållande har han hela tiden hänvisat till att det inte skulle vara tillåtet, något som företrädare för IRS förnekat. När åklagare och utredare i kongressen har begärt uppgifterna utlämnade, har han inte bara blockerat detta med hjälp av sina personliga advokater, utan också tagit hjälp av Justitiedepartementet.

Nu har tidningen New York Times dock lyckats få fram Trumps deklarationer från de senaste tjugo åren.

Under det år då Trump vann presidentvalet, 2016, betalade han 750 dollar i federal inkomstskatt, vilket motsvarar ungefär 6700 kronor. Han betalade samma summa året därpå. Det är ovanligt mycket för att vara Trump. Under tio av de senaste femton åren har han nämligen inte betalat någon skatt överhuvudtaget.

Anledningen till att Trump inte har betalat mer i skatt är helt enkelt att han till skatteverket har redovisat att hans affärsverksamheter går med förlust. Något som går stick i stäv med den bild han har målat upp av sig själv som lyckad affärsman. Vid närmare granskning fram-

kommer istället en bild av en person som visserligen har intäkter på miljontals dollar varje år, men samtidigt har ännu större utgifter. *New York Times* pekar på att Trumps ekonomiska situation har blivit alltmer ansträngd och att han därigenom har blivit alltmer beroende av intäkter från platser och aktörer som kan innebära en ökad risk för intressekonflikt mellan hans privatekonomi och rollen som president.

Trump har hela tiden hävdat att hans redovisningar till IRS inte behövde offentliggöras och istället hänvisat till de årliga privatekonomiska redovisningar som krävs av honom som president. Han har använt dessa redovisningar för att understryka sina ekonomiska framgångar.

Problemet är bara att dessa redovisningar ger en snedvriden bild, eftersom de bara tar upp storleken på intäkterna och inte hur stora utgifterna har varit.

Trump stoltserade exempelvis med intäkter på 434,9 miljoner dollar 2018. Samtidigt redovisade han sammantaget en förlust på 47,4 miljoner dollar till IRS.

Det verkar som att Trump överdriver de utgifter han har i sin rapportering till skatteverket. Detta för att se till att kunna göra förlustavdrag och därigenom smita undan skatt.

Det finns ändå anledning att ifrågasätta Trumpimperiets ekonomiska stabilitet. Inom de kommande fyra åren förfaller mer än 300 miljoner dollar i lån som Trump är personligt ansvarig för. Dessutom ifrågasätter IRS ett avdrag som Trump gjorde i samband med finanskrisen för tio år sedan. Han fick då en skatteåterbäring på drygt 70 miljoner dollar. Om han döms att betala tillbaka den så blir han skyldig skatteverket cirka 100 miljoner dollar, eftersom ränta och böter tillkommer.

Mot denna bakgrund menar *New York Times* att Trumps ovilja att avskärma sig från sina affärsintressen under sin tid som president leder till intressekonflikter: "Hans fastigheter har blivit basarer för att samla in pengar direkt från lobbyister, företrädare för andra länder och andra som vill träffa honom ansikte mot ansikte eller är ute efter en tjänst."

Tidningen lyfter bland annat fram konsekvenserna av att Filippinerna, Indien och Turkiet blivit viktiga inkomstkällor för Trump. Inte minst verkar Erdoğanregimen ha utövat ekonomiska påtryckningar på Trump personligen för att försäkra sig om USA:s stöd till Turkiet.

Vänsterröster i USA har, efter *New York Times* avslöjande, påpekat vikten av att även se bortom Trumps agerande. Nina Turner – tidigare ordförande för aktivistsnätverket Our revolution och en av ledarna för Bernie Sanders presidentvalskampanj – kommenterade det hela på Twitter: "Det är inte förvånande att Trump inte betalar några federala skatter, men vi kan inte agera som om han vore ensam om det. Progressiva röster har länge sagt att den här presidenten är kulmen på ett korrupt system."

Även Bernie Sanders själv har uttalat sig: "Trump's skatteåterbäring visar oss att han antingen är en mycket dålig affärsman eller en skattefuskare – antagligen bägge. Men än viktigare är att det visar hur de rika, till skillnad från de flesta övriga amerikaner, undviker att betala skatt. Den översta procenten är ansvarig för 70 procent av all obetald skatt. Det är dags att beskatta de rika."

New York Times lakoniska slutsats är att Donald Trump i slutändan har "varit mer framgångsrik i att spela affärsmogul än att vara en i det verkliga livet".

Trump's utmanare i presidentvalet, Joe Biden, tog upp Trumps skatteförehavanden under tisdagens tv-sända presidentvalsdebatt. Han hade ingen större framgång, eftersom den sittande presidenten inte lät honom tala till punkt en enda gång. Något som till och med debattledaren, från det Trumpvänliga medienätverket Fox, till slut vågade påpeka.

Kanske kommer just detta att gynna Biden i slutändan. Att Trump inte har vett att veta när han går längre än för långt.

Jacobin magazine

Vårt skattesystem tillåter och uppmuntrar massiva stölder som de Trump utfört

David Sirota

Jacobin 28/9 2020

Det är lockande att förvandla Donald Trumps skattetricks att bara betala 750 dollar i skatt 2016 och 2017 till en historia om Trump som en sällsynt brottsling. Han är avskyvärd, men han kunde komma undan med det bara för att vi lever under ett system som låter de rika råna landet på 266 miljarder dollar varje år.

Donald Trumps frisorräkning på 70.000 dollar kanske får all uppmärksamhet, men två frågor besvaras inte i *New York Times*' översikt över Donald Trumps självdeklarationer.

Fråga 1: Hur mycket berikade sig Trump 2017?

Ni kanske kommer ihåg att Trump 2017 gick i spetsen för en massiv skattesänkning som kritiserades för att den gav flest fördelar till de mycket rika. På den tiden ledde jag ett undersökande reportageteam som avslöjade historien om det som skulle kallas "Corker Kickback" – och frågan är hur mycket Trump berikade sig personligen med hjälp av denna speciella föreskrift, som var utformad för att gynna fastighetsinvestorer.

Vi fick pris för vårt reportage, men lyckades inte avslöja exakt hur mycket Trump och hans familj kan ha vunnit på tillägget.

Det var en smutsig uppgörelse – som kom att förknippas med den republikanska senatoren Bob Corker eftersom han är en fastighetsmogul som beslutade sig för att stöda skatteförslaget efter att det hade kompletterats. Men Trumps Vita huset gick i spetsen.

Så här rapporterade vi vid den tiden (*International Business Times*, 17 december 2018):

Enligt experter som *International Business Times* har talat med, kan republikanska kongressledare och fastighetsmoguler personligen berikas av en fastighetsrelaterad föreskrift som republikanska lagstiftare tog med i det slutgiltiga skatteförslag som lämnades in på fredag eftermiddag. Den lagstiftande ordalydelsen var inte med i tidigare versioner av förslaget och lades till trots att det fanns aktuella frågor om intressekonflikter mellan fastighetsintressen och president Donald Trumps regeringsansvar – han var förslagets främsta förespråkare. Trumps organisation och familjen Kushner (Ivankas make Jared) förvaltar enorma fastighetsimperier, och de höga republikanska lagstiftare som skrev skatteförslaget tillsammans har tiotals miljoner dollar som står på spel i fastighetsförknippade LLC:er.¹ De nya skattebestämmelserna skulle enligt experter specifikt tillåta de som ägde stora fastighetsegendomar att via LLC:er undanhålla en del av de "direkta" inkomsterna från dem från skatt. Även om Trump, som blev berömd för sina fastighetsinnehav, under senare år har övergått till varumärkesutveckling, så visar federala dokument att Trump har ägande i en myriad LCC:er.

Den nya bestämmelsen fanns inte med i det förslag som antogs av kongressen och senaten. Istället togs den med i slutförslaget under avstämningsförhandlingar mellan republikaner från båda kamrarna.

Så den stora fråga som kanske kan besvaras utifrån Trumps deklarationer är: exakt hur mycket tjänade han personligen på en lagstiftning som han själv drev igenom?

Fråga 2: Är vi beredda att fixa det här systemproblemet?

Det finns en ingivelse att försöka förvandla Trumps skattebedrägerier till en historia om Trump – som om han är en sällsynt brottsling. Men även om han förtjänar mycket kritik för

¹ LCC är en bolagsform som kan beskrivas som en hybrid mellan ett svenskt aktiebolag och ett handelsbolag – öa.

att leka med systemet, så kan vi inte bortse från faktum att det är ett system som tillåter rika personer som Trump att råna landet på i runda tal 266 miljarder dollar varenda år.

Den siffran kommer från en regeringsrapport som vi skrev om tidigare i år. Så här rapporterade vi i juli (*The Daily Poster*, 9 juli 2020):

Den första rapporten kom från det partioberoende Congressional Budget Office, som konstaterade att det mellan 2011 och 2013 årligen försvann 381 miljarder dollar i obetalda skatter. Koppla detta till aktuell forskning från Harvard University, som visar att det är inkomsttagarnas översta procent som ansvarar för 70% av skatteskillnaden, så ser ni hela bilden: befolkningens rikaste skikt lurar den amerikanska allmänheten på ungefär 266 miljarder dollar i skatteintäkter varje år. Den översta procenten innehåller omkring 1,6 miljoner hushåll – så det betyder att skattefusket i denna inkomstgrupp är omkring 166.000 dollar per hushåll.

Den skatteskillnaden uppstod inte bara på ett magiskt sätt – den är resultatet av de konservativas enorma nedskärningar av skattemyndighetens verkställighetsbudget, som ledde till en särskilt brant nedgång i antalet granskningar av de superrika. Siffran 266 miljarder dollar kan i själva verket vara en underskattning, eftersom kongressens budgetanalytiker beräknade de skatteskillnader som fanns innan nedskärningarna av skattemyndighetens budget.

Trump's deklamationer är ett omåttligt exempel, både på en bluffmakares svindlerier och ett skattesystem som uppmuntrar till ett sådant beteende.

Det leder till en politisk fråga: är vi beredda att inte bara avlägsna Trump från Vita huset, utan också förändra skattelagstiftningen så att den inte längre hjälper de rika att skinna USA?

Översättning från engelska, Göran Källqvist

Revolution

USA: Därför väljer marxister inte det ”mindre onda”

John Gordon

Revolution 30/9 2020

Trumpadministrationens katastrofala hantering av coronapandemin, statens våld-samma repression mot Black Lives Matter-protesterna och växande arbetslöshet har gett Trumps väljarstöd en rejäl törn. Men oavsett om det blir Donald Trump eller Joe Biden som vinner valet den tredje november, kommer landet gå mot djupare kriser och mer lidande för vanliga arbetare.

2020 har varit ett år av kaos och kris för USA – världens mäktigaste kapitalistiska land. Skälvingarna från de kraftiga svängningarna på börsen, handelskriget med Kina och EU och Black Lives Matter har märkts av i hela världen. Under tiden har Trump konsekvent fört en politik för de rika, med massiva stödpaket till banker och storföretag samtidigt som miljontals amerikaner förlorat både arbete, inkomst och sjukförsäkring.

Trots allt detta finns fortfarande möjligheten att Trump blir omvald: opinionsmätningar visar att Bidens chanser mot Trump är ungefär lika stora som Clintons 2016. Det är tydligt att Bidens i princip icke-existerande valplattform, i stort byggd på att ”inte vara Trump”, inte varit lika entusiastmerande som Demokraterna hoppats på. De kampanjar på idén att Trump utgör ett ”unik hot” mot den amerikanska demokratin, och att det enda sättet att ”återuppliva nationens själ” är att rösta bort honom. Vi delar de amerikanska arbetarnas ilska mot Trump, men frågar oss samtidigt – vad ska ersätta honom?

Joe Biden byggde sin politiska karriär på att framställa sig själv som arbetarklass. I själva verket är han en av de mest korrupta opportunisterna inom Demokraterna. Som senator snärjdes han tidigt av USA:s privata fängelseindustri och föreslog bland annat att tre- och fyrdubbla strafflängden för flera brott, att fler ska ges dödsstraff och att privata fängelser ska

kunna neka intagna högre utbildning. Att flytta offentliga medel (skattepengar) till privata fickor har varit ett av Bidens signum, oavsett om det gällt fängelser, sjukvård eller skola.

Under Bush röstade han för krigen i Irak och Afghanistan. Som Obamas vicepresident var han delaktig i tusentals drönarattacker i Somalia, Yemen och Pakistan, med hundratals civila döda varje år. Biden har inte heller haft några problem med att låta lobbyister från vapenindustrin, militären, läkemedelsindustrin, försäkringsbolagen och finansmarknaden bidra ekonomiskt till hans kampanj.

Det finns tusen andra skäl att inte rösta på Biden: hans abortmotstånd, hans anti-fackliga kamp, frihandelsavtalen, bostadspolitik, nepotismen, sexismen och rasismen. I allt väsentligt är han precis som Trump.

Trots detta förespråkar vissa självutnämnda ”socialister” en taktisk röst på Biden. Deras främsta argument är att det skulle vara lättare att pressa en administration ledd av Biden åt vänster. Den statliga repressionen mot demonstranter och vänsteraktivister påstås bli mildare med Demokraterna vid makten, och detta skulle i sin tur underlätta organiseringen av ett nytt parti. Men var finns bevisen som talar för detta? Biden har opportunistiskt uttalat sitt stöd för Black Lives Matter-protesterna, men föreslår bara ytliga reformer som inte kommer att leda till någon minskning av polisens dödliga våld mot svarta. Han är emot rörelsens krav på mindre pengar till polisen, och har i mer än två decennier krävt fler poliser på gatorna. Att Obamas administration, på uppdrag av stora energibolag, mötte protesterna i Standing Rock 2016 med brutalt och hänsynslöst våld är bara ett exempel på att Demokraterna aldrig är emot statens våld när det är nödvändigt för att skydda kapitalismens intressen.

I motsats till liberaler motsätter vi oss inte Trump för att han hotar USA:s borgerliga demokrati, vi motsätter oss Trump på grund av hans ständiga attacker mot den amerikanska arbetarklassen. Av samma anledning motsätter vi oss Biden. Som den amerikanska författaren Gore Vidal en gång sade: ”Det finns bara ett parti i USA, Egendomspartiet... och det har två högerflyglar: Republikanerna och Demokraterna”. Avsaknaden av ett verkligt arbetarparti i USA är en avgörande fråga för klasskampens utveckling. I det läget är det ett mycket allvarligt misstag att ingjuta illusioner i det Demokratiska partiet. I bästa fall kommer Bidens attacker bara vara mer finslipade, täckt i snygg retorik och de smulor man skulle ge en del av arbetarklassen kommer bara tas direkt ur handen av en annan del av klassen.

Miljontals söker just nu ett utlopp för den ilska som byggts upp mot det politiska etablissermanget. Glöm inte att landets största väljargrupp faktiskt är de som inte röstar alls! Arbetarklassen behöver ett genuint arbetarparti som kan fånga upp missnöjet bland de som annars riskerar att radikaliseras av högern. Ett arbetarparti som framstår som ett verkligt alternativ kommer att kunna växa explosionsartat under de klasstrider som väntar. Beväpnat med ett marxistiskt program kommer ett sådant parti att spela en ledande roll i den socialistiska världsrevolutionen. Ut med Demokraterna och Republikanerna, framåt mot den amerikanska revolutionen!